

SLOVENE.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejemam velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.

V administraciji prejemam velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto. Posamezne številke veljajo 7 kr.

Naročnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicijska, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in veljajo tristoletna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, ne frankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izvenredne nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 17.

V Ljubljani, v soboto 21. januarija 1888.

Letnik XVI.

Deželni zbor kranjski.

(Šestnajsta seja dne 21. januarija.)

Ker je ob 9. uri zboroval finančni odsek, da je rešil zadnje njemu v pretresanje in poročanje izročene reči, pričel je deželnega glavarja namestnik Grasselli sejo okoli 11. ure dopoludne. Ko se je prečital in potrdil zapisnik zadnje seje, naznani prvosednik, da je na telegrafično vprašanje zaradi govora deželnega predsednika koroškega o naši prisilni delavnici od deželnega glavarja koroškega došel naslednji telegram:

„Brzjavka gospodu deželnemu glavarju grofu Thurnu.

Celovec, 19. jan. 1888.

Utemeljujoč primernost lastne prisilne delavnice, izrazil je predsednik bojazen samo po tem, kar ljudje pripovedujejo (čujte, čujte!), da slovenijo tamošnji zavod kakor druge zavode (čujte, čujte!), radi česar bi moglo trpeti zboljšanje nemških prisiljencev koroških. (Čujte!). Hillinger je rekel: Ako bi se to dogajalo, padala bi krivda na zistem in ministerstvo (klici: pa deželni predsednik Winkler!), katero bi moglo temu kaj odpomoči. Erwein.“

(Splošna nevolja.)

Poslanec dr. Poklukar: Gospôda moja, tukaj stojimo pred slučajem, kateri se menda do sedaj še nikdar nikjer ni pripetil. (Tako je!) Potrdilo se je, da je istinito, kar smo čitali v nemških, nam nasprotnih listih. Potrdilo se je, da prvi državni uradnik sosedne nam dežele hujska (res je!) na narodnost slovensko in da svoje izjave opira na „Hörensagen“, kar je gotovo za takega dostojanstvenika največega obžalovanja vredno. (Dobro, dobro!) Gospôda moja, vsi mi bodele pritrdili in izrekoma sem pooblaščen od svojih gg. somišljenikov predlagati, naj deželni odbor skrbi, da se bode g. deželni predsednik koroški o tej stvari nadrobno poučil in skrbipotom

ministerstva, da bode v prihodnje nekoliko bolj varno izraževal izjave, katere so pripravne nemir sejati med narodnosti dežele naše. (Živahni „dobro“-klici.)

Poslanec Dežman dokazuje, kako se je menda raztrosila govorica, na katero se je sklicaval koroški deželni predsednik, da se naša prisilna delavnica namreč poslovenjuje. To je prišlo od tod, ker je bil deželni zbor sklenil, da ima deželni odbor pri vseh deželnih uradih vpeljati slovenski uradni jezik. Pri prisilni delavnici to ni mogoče, ker se v njej nahajajo prisiljenci iz raznih dežel, s katerimi si je treba dopisovati. (Klici: Saj se nobenemu ne vsiljuje slovenščina! Kako ste pa zadnjič govorili!)

Poslanec dr. Poklukar: Gospôda, jaz zelo obžalujem, da se je gosp. Dežman danes sam s seboj skregal (dobro! dobro! smeh!); kdor ga je poslušal v zadnji seji, ko je, naraven kakor je, brez vsakega pripravljanja potrdil, da je v prisilni delavnici vse nemško, da se niti beseda ne vsiljuje nemškimi prisiljencem, bi mislil, ako ga je danes poslušal: „To vendar ni res“. Gosp. deželnega predsednika, ki je grozovito lahko mišljeno govoril o naših razmerah „vom Hörensagen“, hoče pod svoje krilo spraviti in braniti. Gospôda, mi nimamo braniti narodnosti, ampak zavod in njegovo veljavo pri vnanjih deželah, in čudim se, da gosp. poročevalec Dežman svoje stališče iz zadnje seje presukava in pravi, stvar je rešena.

Danes se nam je potrdilo, da je tako, kot so časniki pisali in s tem ta stvar ni rešena. (Dobro! dobro!) Moj predlog meri na to, da se primerno reši in vsak, kdor zastopa v tem zboru zavod dežele, more mu pritrditi.

Dežman se še enkrat oglasi rekši, da deželni uradni jezik, o katerem je danes govoril, ni v nobeni zvezi s zadnjo zadevo (klici: čemu ste pa govorili?) in da je hotel le pojasnovati, kako se morejo tolmačiti besede „vom Hörensagen“ — kakor ljudje govoré — (klici: čemu zagovarjate deželnega

predsednika koroškega, naj se sam opravičuje!) Kar se pa tiče razmer v prisilni delavnici, je tako, kakor je zadnjič povedal. (Klici: Torej ni bilo treba sedaj govoriti!)

Pri glasovanju obvelja g. dr. Poklukarjev predlog, proti kateremu so glasovali veliki posestniki.

Po tej reči prečita zapisnikar neki dopis društva zdravnikov, v katerem se deželnemu zboru zahvaljuje, da je sprejel zdravstveni zakon. (Dobro!) Neko prošnjo, ki so jo poslali iz Gammelnov, da bi deželni inženir v roke vzel načrte za vravnavo Save, se izroči deželnemu odboru, poročilo o vravnavi Mirne z načrtom dotičnega zakona pa upravnemu odseku. (Dalje prih.)

Deželni zbor štajerski.

(Iz 24. seje, dné 17. januarija.)

(Izvirno poročilo.)

Reči moram, da gré vsa čast našim možem, tako évrsto so stali nasproti prevzetni in samopašni nemški gardi v deželnem zboru! Borili so se pogumno in nevpogljivo za naše pravice in le nezno in nestrpljiva sila jih je — udušila. Pač so padli s svojim predlogom o znani zemlje-knjižni zadevi graškega deželnega odbora, ali udali se niso! Čast in slava jim za to. Oglejmo si jih po vrsti, kakor so se oglašali k besedi v poslednji seji. Na dnevnem redu so imeli sporočilo o delovanju deželnega odbora ter ono o napravi novih zemljiških knjig ter o korakih, ki jih je deželni odbor proti znanemu Pražakovemu odloku zaradi slovenskega vknjiževanja že storil, ali pa jih še namerava storiti. Na dnevni red prišla sta dva predloga. Poročevalec večine, poslanec Boess, predlaga:

„Deželni zbor naj odobri poročilo deželnega odbora ter naj sklene: Poročilo odborovo se vzame na znanje in se izreka deželnemu odboru zahvalno priznanje, da se je uprl odloku pravosodnega ministra z dné 21. julija 1887. Ob enem se mu na-

LISTEK.

Sviftijada.

(Dvanajsti spev.)

Žalost v sreči, žalost po sveti,
Teško dovtip je pravi zadeti.

Stoletna pratika prorokuje letos Nemcem in drugim jasnega vremena vajenim narodom hudo zimo, velike zamete in sibirsko, vse živce pretresujočo burjo.

Mi Slovenci smo vsaj v metereologiji srečnejši od svojih sosedov; prihranimo si namreč novce za stoletno pratiko, ki niti sestavljena ni za Slovence. Kraška, prava kraška in pa sirska burja brije po letu in zimi po slovenskih livadah in seče neusmiljeno redke cvetice na otožnem našem Parnasu. Odkar se je rodil na ministerskem prestolu Eol, ki je odprl skoraj vse zatvornice vladnemu vetru proti nam Slovincem in naši omiki na domači podlagi, pridružili so se mu vsi drugi vetri kriveci in burje, ki prepihujejo brez usmiljenja zadnje stebre našega naroda.

Od mrzlega severa piskala je najprvo Kruto-

rogova burja, katere smo se sicer obranili z dušo in telesom, a pripihala je za njo strašnejša vojskina sapa, zoper katero nas ščiti „Bismarčkova prijaznost“ in pa madjarski venci pri Vilagosi, ki so Madjarom zapustili zavest maščevanja in bodoče zmage na ruskem ozemlju.

In naposled, ali ni letošnje leto v istini neprestana burja? Srce me boli, srce, ki izbrisuje sicer s sarkazmom in pelinom potne kaplje v solzni dolini Slovencev, ko zrem, kako piska neizprosna domača — nenavadna smrtna sapa po ubogi Sloveniji.

Kraška burja odpihala nam je korenjaka Erjavca, ljubljanska megljena sapa je zamorila Levstika, smrten planinski pihljaj odnesel nam je steber koroških rojakov — našega nepozabnega Andreja Einspielerja.

„Terque, quaterque beati!“ klicati bi morali, ko bi nas bila ogrela Dežmanova teorija: „nur praktisch“, v slovo našim pokojnim duševnim orjakom; tako pa kličemo „nepraktični“ slovenski žalovalci na gomili največjega koroškega rodoljuba, ker je bil „nepraktičen“ in je daroval vse svoje življenje domovini: „ave, salve — na veke!“

Tudi nekateri „Slovenčevi“ bralci so ugibali že nedvomno zadnje nedelje dopoludne, ali ni morda

postal tudi Sviftijanec „praktičen“ in je vrgel svojo pelinovo sulico za vselej v grm.

Poslednje se doslej ni še zgodilo, akoravno tudi Sviftijanec čuti z vsemi „delavnimi“ Slovenci tezo svoje nepraktičnosti v sedanji „praktični dobi“, ki vlada mogočno pri nas Slovincih.

Sviftijanec namreč premišljuje sem in tija, koliko bolj praktično je rodoljubje nekaterih naših narodnih bogatašev in drugih „duševnih“ velikanov, ki so seveda tudi navdušeni narodnjaki. Ti delé namreč zavest in narodno delo po dnevnem časi. Ob 9. uri zjutraj ali nekoliko pozneje vstajajo navdušeni Slovenci, zlezejo celó v ponočno suknjo, obšito z narodnimi trakovi, pijó kavo iz narodne tržške trgovske hiše, poslové se „narodno“ od doma, pozdravljajo „narodno“ na ulicah, ako jih ne čuje kaka zelo imenitna oseba. Narodni ostajajo, dokler ne pomočijo prvokrat peresa pri težavnem dnevnem poslu. Tù je konec narodnjaštva do kosila, ko se navdušijo zopet s kapljico iz kleti narodnega Dolenjca.

Popoldne je zopet neprilichen čas narodnjaštvu. Igra pri taroku v kavarni je nekako okorna, ako se naznanjajo slovesni njeni akti v narodnem jeziku; shajajo se tù tudi tujei, ki ne razumejo slovenščine, ker še nema salonske enakopravnosti.

roča, da naj proti temu odloku vložijo pritožbo pri c. kr. državni sodnji.

Poročevalec manjšine, poslanec Jerman, se oglasi k besedi ter nasvetuje: Poročila odborovega o napravi novih zemljiških knjig vzame se le prvi del na znanje, ki se tiče izkaza dognanega dela. Drugemu delu odreče naj se priznanje s tem, da ga potihem prezremo. Sploh pa se avtentično niti ne vé, ali je tolikrat že navedeni odlok ministra Pražaka res izšel ali ne. Videl ga ni nihče. In če bi bil tudi res izšel, bi ne bil nič novega prinesel; kajti vse to, kar mu podtikate, obetajo nam že zdavnej državne postave same ter je tisto tudi v področju te nadsodnije po Malem Štajerji že dolgo dolgo dejanjski v rabi, prav tako, kakor se tudi v področju drugih nadsodnij rabijo razni deželni jeziki pri vknjiževanju v zemljiške knjige.

Določbe te splošnje zemlje-knjižne postave in pa instrukcija o vpisovanju v omenjene knjige zavračajo že same po sebi nazore deželnega odbora. Določitev vknjiževalnega jezika je namreč notranja zadeva zemlje-knjižnega urada. Iz tega sledi, da je postopanje deželnega odbora v tem smislu naperjeno proti državnim temeljnim postavam ter nedupostljivo. Zaradi tega predloga o tem postopanju nikakor ne moremo na znanje vzeti. Govornik svoj predlog še nadalje prav dobro vtemeljuje in jasno dokazuje, da slovensko vknjiževanje izvestno ne bo nikomur na škodo, pač pa na veliko korist ondašnjemu prebivalstvu, ki nemški ne zna. Slovenščina je v poslednjih letih vrlo napredovala in je popolnoma sposobna za slovensko vknjiževanje. Kar se tiče izraza „windisch“, ki je v vtemeljevalnem poročilu deželnega odbora, češ, da Dolenještajerci „windisch“ govoré in ne razumejo novoslovenščine, mora ga govornik odločno zavračati kot nespodoben in neresničen.

Poslanec dr. Jurtela podpira g. Jermanov predlog.

Poslanec Tomschek (liberalec) predlaga, da ne le predlog večine, temveč tudi vtemeljevalno poročilo naj se vzame priznalno na znanje, na kar ga deželni glavar zavrne, da to ne gré, temveč le nasvêti, oziroma predlogi so, o katerih se smé sklepati, nikdar pa ne poročila.

Poslanec dr. Sernec je dokazoval, da imajo Slovenci na Štajerskem pravico zahtevati, da se jim zemljiške knjige v slovenščini pišejo, t. j. v jeziku, ki ga naš narod razume. 400.000 nas je in nikdar več neče se vam posrečiti, da bi nas prenaresili. Napredovati hočemo tudi nadalje v svojem jeziku, ki ga nam je vlada priznala.

Poslanec dr. Šuc je dokazal, odkod izvira vedno se ponavljajoče sovraštvo med Nemci in Slovenci. Vi Nemci ste, ki je širite s tem, da nam kratite svete pravice. Niti jezika nam ne privoščite s pravim imenom. „Windisch“ imenujete psvojajoč naš materini jezik; če pojde to tako dalje, pač se ne bodete čudili, če Vam bomo z enako mero vračali in Vaši nemščini rekli „švabščina“, kakor jo zovejo Hrvatje.

Poslanec M. Vošnjak obrne se proti poslancu dr. Wannischu. V državnem zboru drznili ste se trditi, da je minister Pražak meni poslal prepis omenjenega odloka. Tu na tem mestu Vam rečem, da jaz takega prepisa nisem nikdar dobil, pač pa

Stoprv pozno zvečer povračajo se zopet „nepraktični“ narodni trenotki. Veseli družbi, ko pokajo buteljski zamaški, vplamti „praktično“ srce, desnica udari ob mizo, da zazvené čaše, in razlega se slaven govor: „Pokazati moramo, kaj zmoremo!“ Primeri se pri tem, da smukne roka pri simpozijonu tudi v hlačni žep in porožljá s „tolarčki“, ali pa udari ob listnico meneč: „Le pridite, jaz sem vedno tu!“

O nesrečna „nepraktičnost“ takih trenotkov! Koliko idealov si že vzbudila nam Slovencem, in koliko jih je pokopala „praktičnost“ drugega dne, ko o veselem „nepraktičnem“ večeru ničesa nočejo vedeti.

Naj bode, kakor hoče. Swiftijanec je v istini „nepraktičen“ človek, ker se je zastoj rodil „praktičnim“ Slovencem in „nepraktičnim“ premalo more koristiti.

Najhujše njegovo zlo je danes, da mora „praktično“ opisovati „nepraktičnega“ in nepozabnega našega Andreja, kateremu bodimo vsi jednaki v „nepraktičnosti“, ki je jedini naš up in naša moč v današnji „praktični dobi“.

Swiftijanec.

rešitev na mojo dotično vlogo, z opazko, da se je uslišala.

Tudi poslanec Kukovec je vrlo dokazoval, da je slovenščina popolnoma sposobna za rabo pri zemlje-knjižnih uradih.

Baron Hackelberg si je preskrbel, Bog vé odkod, nekaj slovenskih besedi, ki imajo dvojen pomen ter jih je tako in tako tolmačil. Deželni glavar ga opomni, naj se drži reda. Hackelberg pravi, da je pri stvari in se ne dá nič več od deželnega glavarja motiti, če prav ga je poslednji še dvakrat s tako jezo k redu poklical, da je ob enem s pestjo ob mizo bil. Konečno mu je moral besedo vzeti, na kar se je Hackelberg s zbirko dvoumnih besedi vsedel, rekoč: „Ich bin fertig.“

Deželni glavar se je konečno opravičil zaradi svoje jeze, ob enem pa tudi povdarjal, da mu kot predsedniku poslovanje ni mogoče, če bi se govornik za njegove opomine ne brigal.

Oglasil se je k besedi tudi še cesarski namestnik baron Kubeck, ki je dokazal, da vsa zadeva prav za prav ne spada v področje deželnega zbora, temveč upravne sodnije. Ona bo o tem izpregovorila poslednjo besedo. Sploh pa on že danes ne verjame, da bi upravna, oziroma državna sodnija od deželnega zbora odloke sprejemala, kaj ji je storiti v notranjem sodnijskem poslovanju in kaj ne. Torej pač ni težko uganiti, kako se bo na Dunaji o tem razsodilo.

Pri glasovanju je bil predlog večine s Tomschekovim pristavkom sprejet, Jermanov pa zavržen. Kaj hočemo?

Ko so se nekatere peticije izročile deželnemu odboru, zaključil je deželni glavar deželni zbor s trikratnim „hoch“ na presvetlega cesarja.

† Andrej Einspieler.

(Dalje.)

Truplo pokojnikovo je ležalo na odru v sobi, kjer je deloval in snoval načrte s svojimi prijatelji. Soba je bila preprežena s črnim suknom. Nad glavo so bila postavljena mašniška znamenja, ob odru, na stenah in v prvi sobi so viseli mnogi prekrasni venci s trobojnimi, črnimi in belimi trakovi. Ti izrazi spoštovanja in ljubezni sicer niso bili po želji pokojnikovi, kajti bil je skromen in ponižen, vendar so dostojno pričali o vsestranski priljubljenosti. Učiteljsko osebje realke, kjer je pokojnik deloval kot učitelj, podarilo je namesto venca primerno svoto dijaškemu podpornemu društvu.

Na hiši pokojnikovi v Pavličevi ulici in na hiši družbe sv. Mohorja ste viseli črni zastavi. — V deželnem zboru je v sredo pričetkom seje deželni glavar z lepimi besedami spominjal se Andreja, ki je bil 17 let član deželnega zastopstva. V znamenje spoštovanja vstali so vsi poslanci ter glasno pritrdili nasvêtu, da se vsi poslanci vdeležé pogreba.

Ko je bil pokojnik položen na mrtvaški oder, prihajali so ga kropit trumoma Celovčani in narod iz okolice. Vsak njegov znanec ali čestilec je hotel še enkrat videti prej vedno prijazni obraz, po katerem se je sedaj razlival blagi mir. In kar nas je najbolj veselilo, bilo je to, da je prišlo od vseh strani toliko kmetskega ljudstva skazat čast njemu, ki je zanj toliko delal in se trudil. Ker so bile stopnjice ozke in veža pretesna, stalo je vedno mnogo ljudi pred hišo, da se zvrsté.

Pavličeva ulica je bila polna občinstva, ki je čakalo pogreba. Točno ob 1/2.3. uri se je pričel sprevod. Preč. gosp. kanceler in kanonik Lambert Einspieler je truplo blagoslovil, odpele so se navadne molitve, krsto so dvignili na voz, preobložen z venci, in dolgi sprevod se je pomikal v stolno cerkev. Vdeležili so se pogreba: deklice iz sirotišnice, rejaleci in gimnazijci z učitelji, katoliško društvo rokodelskih pomočnikov s zastavo, veteransko društvo in druga celovška katoliška društva; dalje nositelji vencev, večinoma člani deputacij iz Sveč, rožne doline, Beljaka in volilnega okraja Einspielerjevega, med njimi „Triglavan“ iz Gradca, gosp. Kraut, frančiškani, kapucini, bogoslovci, do sto koroških duhovnikov s svečami. Za krsto so šli sorodniki, deželni predsednik, deželni glavar, knez Henrik Rosenberg in skoraj vsi deželni poslanci, okrajni glavar gosp. Kronig, deželni šolski nadzornik g. dr. Gobanz, župan gosp. Fr. Erwein, odbor družbe Mohorjeve, razne deputacije s Kranjskega, Štajerskega, načelniki koroških kmečkih občin in mnogo naroda, med njimi mnogo revežev, ki bodo pogrešali svojega dobrotnika.

V stolni cerkvi je premil. gospod knezo-škof drugič blagoslovil truplo, na koru so pevci zapeli nagrobno pesen, in v prejšnjem redu se je pomikal sprevod med mnogim občinstvom na daljše pokopališče. Tu se je položilo Andrejevo truplo k zadnjemu počitku na prostoru, ki ga je kupila družba sv. Mohorja za svoje odbornike in druge za družbo delujoče pisatelje, ki umró v Celovci.

Spomenik mu postavi družba sv. Mohorja iz svojega zaklada, v kateri se stekajo doneski vsega slovenskega naroda, tako, da mu bo v resnici narod postavil nagrobni kamen.

Povsod čul se je glas, tudi od nemške strani, da tako časten sprevod je imel le malokdo v Celovci. Potrtega in ginjenega srca smo zapustili žalosti prostor. Tu skoraj v ponemčeni zemlji leži on, ki je bil v Slovencih ponos nasproti našim neprijateljem, ki je storil, kar moramo tudi mi storiti: ni delal za-se, ne od danes do jutri, marveč za višje namene, za človeško srečo na zemlji in za večnost, v kateri blagi pokojnik že vživa zaslužen plačilo, ki ga ni nikoli iskal pri ljudeh.

Ohranili ga bomo v najblažjem spominu, proseč vedno Boga, da nam nakloni kdaj Andreja vrednega naslednika. Poslavljaajoč se od Einspielerjevega prahu, kličemo iz dna srca: Večen pokoj zlati njegovi duši, trajen spomin njegovemu imenu in mir mu v zemlji, katero je tako iskreno ljubil!

Venci z napisi in dragocenimi trakovi, ki so bili položeni na krsto: 1. Družba sv. Mohora — svojemu ustanovniku. — 2. Celovski Slovenci — najblažjemu rodoljubu. — 3. Koroškemu kolegi — Odbor „Matice Slovenske“ (zastopal prof. dr. Jakob Sket v Celovci). — 4. Društvo sv. Jeronima — Hrvati Slovincu! (zastopal Mat. Rihtarič, vojaški kapelan v Celovci). — 5. Voditelju in pobratimu — Julij pl. Kleinmayr. — 6. Slovenski poslanci — deželnega zbora štajerskega. — 7. Prvoboritelju koroških Slovencev — Goriški Slovenci. — 8. Uzoru Slovencev — akad. društvo „Slovenija“ na Dunaji. — 9. Blagemu rodoljubu — dr. Ivan Tavčar. — 10. „Slovenec“ — očetu koroških Slovencev. — 11. Voditelju Gorotana — poverjeniku svojemu — banka „Slavija“. 12. Slovensko pisateljsko društvo. — 13. Žalujoči „Sokol“ ljubljanski. — 14. Sotrudniku — uzornemu rodoljubu — uredništvu „Slov. Naroda“. — 15. Nepozabljivemu dobrotniku in prijatelju — rodbina Janežičeva. — 16. Vrlemu rodoljubu — rodbina Hrašovec. — 17. „Triglav“ svojemu častnemu članu. — 18. Podružnica sv. Cirila in Metoda — za Beljak in okolico. — 19. Andr. Einspielerju — narodni poslanci — vojvodine kranjske. — 20. Uzornemu rodoljubu — očetu koroških Slovencev — čitalnica v Ljubljani. — 21. Slavnemu, prezaslužnemu rodoljubu — čitalnica celjska. — 22. J. R. Hočevan — Velikovec. — 23. Nedosegljivemu uzoru svojemu — ljubljanski bogoslovci. — 24. Ptujski Slovenci. (Konec prih.)

Politični pregled.

V Ljubljani, 21. januarja.

Notranje dežele.

Gališki deželni zbor ima danes svojo zadnjo sejo. Ker pa ni še končal vsega dela, izjavila se je vlada, da ga bo zopet sklicala v nekaj tednih.

Med **Tiszo** in **Andrassyjem** nastale so resne razprtije. So, ki trdijo, da hoče priti Andrassy zopet če ne na Kálnokyjevo mesto, pa vsaj na ono ogerskega ministerskega predsednika.

Ogerski ministerski predsednik Tisza odgovoril bo baje na znanu interpelaciji, da se ni predručil splošni položaj. Neutemeljena pa je trditev, da so se na slabše obrnile razmere. Javno mnenje naj nikar ne sluša na pretirana časopisna poročila, ki dostikrat ne nameravajo drugega, nego razširjati vznemirjenje.

Vnanje države.

Srbski kralj je podpisal dne 18. t. m. ukaz, vsled kojega je več znano liberalnih okrožnih prefektov umirovljenih, na kojih mesto so imenovani radikali.

Bolgarski knez Ferdinand odpotoval je včeraj s svojo materjo v Plovdiv. Izostal bo 4 tedne, ako ga ne bodo primorali nepričakovani dogodki, da se povrne v Sofijo. Obiskal bo vse večje kraje v Vzhodni Rumeliji. Vlada bo porabila sobranjsko pooblastilo, da sme sklepati trgovinske pogodbe, najprvo nasproti Srbiji. — Pogajanja Turčijo gledé carinskega vprašanja in železničnih zvez še vedno niso končana. Vlada je poslala v Carjigrad Svetkova, da bo podpisal

Vulkovića pri teh razpravah. — V zadevi posojila 50 milijonov ne bo storila vlada z ozirom na splošni politični položaj še nobenega koraka. Vladni krogi upajo, da bo Bondholders vlado podpiral pri tem poslu, ker bo sprevidel, da Bolgarija točno izpolnjuje svoje dolžnosti gledé vshodnorumelijskega tributa.

Ruski vladni krogi trdijo, da se je odpovedal minister za narodno omiko, državni tajnik Feoklistov, in da bo na njegovo mesto imenovan Feoklistov. Slednji je bil profesor zgodovine na generalštabni akademiji, pozneje sotrudnik „Ruskega Invalida“, potem vrednik „Listu ministerstva za narodno omiko“ in konečno ravnatelj tiskovni upravi.

V zadnjem časi razširila se je vest, da nameravajo anarhisti napasti nemškega prestolonaslednika. V istini spremljajo sedaj orožniki visokega bolnika na sprehodih in je straža okrog vile „Zirio“ pomnožena. V nekako zvezo s to novico spravljajo razni listi vladni postavni načrt zoper socialiste. Predloga ima veliko nasprotnikov in ne bo prodrla v državnem zboru, kakor smo to že včeraj povedali. Zaradi tega skoraj gotovo prav sodijo oni, ki trdijo, da je vest o nameravanem anarhističkem napadu eno izmed onih že precej obrabljenih Bismarckovih sredstev, koja so mu že tolikokrat pomagala k vladni zmagi v državnem zboru (septenat itd.). Vzlje temu pa so prepričani skoraj vsi časopisi, da bo morala vlada primerno predrugačiti načrt, ako bo hotela, da sijajno ž njim — ne propade.

Postopanje francoskega predsednika Tirarda v zadevi interpelacije Lamarzelle-ove proti pariškemu občinskemu svetu je pokazalo, kako prav so imeli oni, ki so trdili pri nastopu novega kabineta, da slednji ne bo kazal odločnosti proti radikalcem. Treba bo skoraj, da se poskusi z radikalnim ministerstvom. Še le ko se bo pri tem pokazala njegova nezmožnost, mogoče bo ukrotiti te razburjene duhove. — Intransigent Michelin in monarhist Gaudin sta predlagala, da bi bili ministri zunanjih zadev, vojne in mornarice stalni in neodstranljivi. Misel ni napačna. Toda pri današnjih razmerah v Franciji je neizvršljiva, odkar je primorala kamorska večina Mac Mahona in Grévyja, da sta odstopila. — General Lallemand je izstopil iz redovnega sveta častne legije, užaljen, ker se pri podeljevanji najvišje časti postopa lahkomišljeno, da celó nepošteno. — Preiskava zoper Wilsona izročena je zopet sodniku Athalinu, ki se je že prej v tej zadevi pokazal mojstra, ako je treba izpustiti goljufa, ki je ob enem zet predsednikov. Da nočejo pogubiti Wilsona, je več ko jasno. — Tirard je dovolil, da se postavi razprava o proračunu na dnevni red prihodnjega ponedeljka. Ostal je pri svojem izboljševalnem načrtu, vendar pa še ni gotovo, ali bo stavil ob enem tudi kabinetno vprašanje. Kamora je sprejela brez debate nujnost predloga, naj se nastani Seine-prefekt v pariški mestni palači.

Angležem se je začelo v Sudanu slabo goditi. Njihov stari sovražnik Osman Digma vzbudil je zoper nje vstajo. Dne 17. t. m. došlo je poročilo: Angležem prijazni Arabci napadli so s pomočjo angleške konjice že zjutraj zgodaj tabor Osmana Digmana v Handoubu ter so zapodili vstaše v beg. Ti pa so se zbrali, zgrabili sovražnike, potisnili jih nazaj in si zopet pridobili svoja prejšnja stališča. Arabci so imeli 6 mrtvih in 20 ranjenih. Ranjeni so polkovnik Kitschaner, poglavar suakimski, eden major in trije vojaki. Vstaši imajo neki velike izgube.

Angleški lord Beresford je vložil svojo ostavko kot lord admiralitete, ker se je izjavil proti ministerskemu predlogu, naj se kredit za poročila admiralitetnega oddelka zmanjša za tisoč šterlingov.

Izvirni dopisi.

Iz novomeškega okraja, 12. januarija. (Nova občinska postava; ubogi kmet.) Ubogi kmet! Kolikrat se sliši ta vzdih in kolikrat se bere po časnikih! Ko bi kmet slišal le nekaj o tem pomilovanji, ki se čuje po zborih in širi po časnikih, bi si pač mislil: no, zdaj se bo vendar za kmeta na bolje obrnilo, ko tako imenitni gospodje govore o bēdi njegovi in razpravljajo njegovo obupno stanje. Ali dragi moj — to so večinoma le prazne besede, izraz „ubogi kmet“ postal je že skoro navadna fraza vsem onim, ki kmeta pri tej ali oni priliki potrebujejo. Takrat, ko potrebujejo kmeta za svoje namene, hočejo bolj vedeti, kje ga čevlji žuli, kakor on sam; obljubujejo mu vse mogoče, velikrat tudi nemogoče, ko je pa namen dosežen, pozabljeno je vse, zakaj obljubiti in obljubo spolniti, bilo bi preveč. Tako ostane „ubogi“ kmet vedno le ubogi trpin, in pomilovanje njegovega žalostnega položaja iz ust nekaterih njegovih „prijateljev“ bo kmalu isto pomenilo kakor znani: „Ne boj se, brate“. Stori se za njega silno malo, bremen pa ni nikdar dosti. Ni čuda, da postaja kmetško ljudstvo vedno bolj obupno in indiferentno. Veliko je tudi ta obupnost vzrok, da se v tolikmeri udaja pogubnemu pijančevanju.

Novo breme zopet trka na vrata borne kmetске koč. Nova občinska postava, ki je napovedana za tekoče zasedanje našega deželnega zbora, ima mu še povečati težo, pod katero že zdaj zdihuje in omahuje. Torej „velike občine!“ Predragi! prehodi nekoliko dolenskih naših hribov in dolin in pa misli in misli, kako se bo to skupaj zveržilo v veliko občino! Poznam dve precej veliki občini. Vselej, ko sem videl, kako so ljudje po dve ali še tri ure daleč v mrazu in vročini morali iti k županu, vselej sem zdihnil: ubogi ljudje! Koliko časa se tu po nepotrebnem potratu in koliko nepotrebnih stroškov to povzroči. Žejen in lačen bo pač težko kdo tje in nazaj mogel iti. In naš kmet nima denarja, da bi ga trošil po potu, v našem okraji mu manjka denarja večkrat za najpotrebnejše, ker večasi še soli ne more kupiti. In taka pota k županu niso ravno redka. Kako bo pa tudi mogel nadžupan nadzorovati vso obširno občino! Nadzorstva in reda bo še manj, kakor ga je zdaj. To dokazujejo obilne pritožbe radi nepokoja in nemira, ki so posebno v velikih občinah pogoste. In temu se tudi ni čuditi! Ako obsega velika občina tri ali še celó štiri fare, kako more župan na vse paziti, kako more svojo dolžnost radi pažnje izvrševati! Nadalje uči skušnja, da so velike občine tudi radi tega neprimerne, ker ima župan z ozirom na uboge le najbližnjo okolico pred očmi, vse drugo je pa zanemarjeno itd.

S kratka rečeno: Komur so znane naše teritorijalne razmere in sedanja skušnja z velikimi občinami, pač ne bo želel, da se še nove ustanove, ampak še deloval bo na to, da se še sedaj obstoječe razkroje. In ljudstvo jih tudi ne želi, ampak je, kolikor mu je o tem znano, odločno zoper nje, želé si jih menda le okrajna glavarstva.

Naj bodo naši deželni poslanci, zastopniki ljudstva, tudi v tem vprašanji njegovi zastopniki, naj se ozirajo na resnične potrebe svojih volilcev in izrazijo njihova mnenja o velikih občinah s tem, da vsak predlog radi velikih občin odločno zavrnejo. Naj se usmili ubogega kmeta, in ako jim sicer ni mogoče veliko zanj storiti, naj ga rešijo vsaj te preteče nadloge — velike občine. Ako pa hočejo naši poslanci kaj pozitivnega storiti pri občinah, naj spremené § 37 sedanjega občinskega volitvenega reda in določijo, da poleg onih, ki že sedaj ne morejo biti voljeni v staršinstvo, tudi noben oštir ali gostilničar ne sme voljen biti županom. To si želi pošten kmet, ker vidi, kaj se pravi oštirja za župana imeti. Namesto da bi pazil, da bo po noči mir, da se bo gledalo na policijsko uro, še le sam najslabši vzgled daje, ker ima razgrajanje in pijančevanje do ranega jutra v svoji hiši. In kakor on, tako delajo drugi oštirji in odtod v dotičnih občinah toliko pijančevanja, pretefov, zapravljanja in ponočevanja. Odtod pa tudi, vsaj deloma, naša dušna in telesna spriena mladina. Videant consules!

Z Dunaja, 16. januarija. Četrty večer slovenskega kluba bil je jako znamenit, in to posebno zaradi zanimivega pripovedovanja g. I. Navratila. Roman „Hiša na samini“ zanimal bode pa gotovo tudi širše kroge, zato omenim naj tu ob kratkem njega vsebino. Nekov berlinski naravoslovec hotel je potovati na Kranjsko, da si nabere tam žužkov in redkih cvetic, kojih je dežela kranjska jako bogata. Vse mu je odsvetovalo od tega. Na Kranjskem, dejali so mu, živé sami divjaki, in suroveži. Kako lahko te ubijejo! In če že v resnici siliš v svojo pogubo, kupi si vsaj revolver! To je tudi storil naravoslovec, in z revolverjem šel je doli na Kranjsko. V Postojini zapustil je železnico, ter se peljal na vozu „nach Lutach“ — kakor piše sam. Tega kraja seveda ni na Kranjskem, in g. Navratil sodi, da je najbrž Vipava. Že med vožnjo „nach Lutach“ imel je mnogo prilike občudovati lepoto zemlje kranjske, mikale so ga posebno čedne hiše ob cesti, veselilo ga je, kako prijazno pozdravljali so ga prebivalci, in v „Lutach“ bil je čisto iznenadjen, ko ga je krčmarica sprejela jako vljudno. Še isti večer seznanil se je v krčmi z vsemi veljaki onega kraja in zvedel je tudi to novico, da v samotni hiši blizu Lut stanuje skopuh, ki ima mnogo denarja in pošteno hčerko Anko. Ta hoče grajščaka Šorna, ki jo je tudi snubil, a starec ni mu je htel dati, ampak okrajnemu sodniku Folinu, katerega pa zopet Anka ni hotela. Šorn in Folin sta si od takrat sovražnika. — Drugi dan gre naš naravoslovec botanizovat na Nanos. Vračajoč se o poludne v Lute gre mimo hiše skopuhove, ter vstopi va-njo, da poprosi tam kozarec vode, kajti hudo ga je žejalo. A kaj zagleda tam! Skopuh ležal je mrtev

sredi sobe ves v krvi. To naznani naravoslovec takoj sodniku Folinu. Zdravnik, ki je preiskoval potem mrtveca, izrazil se je, da sta se umorjenec in morilec borila prej, in da ima morilec gotovo tudi vsaj kako prasko na roki. In čudo! Isti dan imela sta grajščak Šorn in okrajni sodnik Folin ranjeni roki.

Tu nehal je pripovedovati g. Navratil ta zanimiv roman in nadaljeval ga bode prihodnji klubov večer. „Kdo je tedaj morilec? Je-li Šorn ali Folin? Potrpimo, izvedeli bomo!“

Izšel je ta roman v nemškem listu „Illustrierte Welt“ lansko leto, in vreden je, da bi ga čitali naši nasprotniki ter izvedeli, kakovi prav za prav so naši ljudje, da niso takovi suroveži, kakor se slikajo. Šorn namreč imenuje se renegat, in Folin je rojen Italijan. O domačinih vé pisatelj onega romana le dobro.

Potem razveseljevali so se udeležniki slovenskega kluba s petjem in prijateljskim razgovarjanjem. Sledile so razne napitnice, in čveterospev klubov pel je mnogo veselih domačih pesni. Vsem udeležnikom bode tudi ta večer v veselem spominu, kakor jim je bil še vsak. Prihodnji večer bode že v soboto 28. t. m.

Iz Kamnika, 15. januarija. Na sv. Treh kraljev dan imela je tukajšnja čitalnica običajni vsakoletni občni zbor. Pred zborovanjem predstavljal je gosp. Jožef Fajdiga komičen prizor „Beli lasje, mlado srce“ kolikor mogoče gledé vsebine igre povsem prav dobro. Po zvršetku igre pričel se je občni zbor, kateri je vodil g. poštar M. Novak. Poročilo tajnikovo in blagajnikovo je mnogobrojne ude v vsakem oziru zadovoljilo, kajti oba sta navedla dokazov dovolj, da čitalnica napreduje.

Čitalnica štela je koncem pr. l. 83 udov, naročena je bila skoraj na vse slovenske časopise, imela pa je tudi na razpolaganje nekaj dobrih nemških listov, katere so posamezni udje želeli; priredila je dalje več poštenih veselice, pri katerih je sodelovalo prav veliko diletantov. Povodom birmovanja v Kamniku navzočega premil. knezoškofa počastila je čitalnica z izobešenjem narodnih zastav in večerno razsvetlavo; ravno tako je Silvestrov večer svečanostno izražala sv. Očetu Leonu XIII. svojo zvesto udanost.

Da se je občinstvo prav mnogo zanimalo za to narodno izobraževališče, kaže lepo število dobrotnikov, kateri so vsekako pripomogli v dobro ime blagajnice in seveda s tem tudi čitalnice.

G. dr. Samca imenovali so člani častnim udom.

Poslovanje čitalnice v tekočem letu poverili so njeni udje gg.: predsedniku Martinu Novaku, poštarju; podpredsedniku Karolu Schmidingerju, notarju; tajniku Val. Burniku, šolskemu vodji; blagajniku Jožefu Fajdigi, grašinskemu oskrbniku; knjižničarju Ariglerju, gozdarskemu uradniku; Jožefu Potokarju, davkarju; meščanom Al. Medvedu, Gregoriju Slabajni in Francu Seničarju.

Dnevne novice.

(Zadnja seja deželnega zbora) bo v ponedeljek 23. t. m.

(Slike ranjcega našega nepozabljivega msgr. Andr. Einspielerja) dobivajo se v mali (vizit) obliki po 50 kr. in v večji (kabinet) obliki po 1 gold. pri fotografu O. Dasehu v Celovci. Podobe so krasne in so bile napravljene preteklo leto k slavnosti zlate maše ter nam tedaj kažejo moža, kakoršen je bil malo mesecev pred svojo smrtjo.

(Imenovanje.) G. Anton Žužek, praktikant pri stavbenem uradu kranjskem, je imenovan stabenim pristavom za Dalmacijo.

(Slovenska predstava) bode jutri v nedeljo 22. t. m. Predstavljal se bode „Strijček“, komedija v treh dejanjih. Naslovno vlogo v igri prevzel je društveni režiser, vse ostale uloge pa so v rokah najboljših igralnih moči. V drugo dejanje vpletena je vložba kupletov. Ker slovenske predstave koncem tega meseca prenehajo za dvajset dni, upati smemo, da bodeta zadnji dve predstavi v mesecu januariji bolje obiskani, kakor je bila „Lowoodska sirota“.

(Klub slovenskih biciklistov) imel bode v ponedeljek 23. t. m. zvečer v gostilni „pri Slonu“ zabavni večer, na kateri se vabijo gospodje podpirajoči udje.

(Osepnice.) Dne 17. t. m. je bilo bolnih na osepnih 122 oseb, in sicer 35 moških, 43 ženskih in 44 otrok. Od 17. na 18. t. m. je na novo zbolelo

pet otrok in štiri ženske. Umrli ste dve ženski, ozdravele tri ženske in jeden mož.

(Zaradi osepnice) prepovedala je deželna vlada sv. Pavla somenj, ki bi se bil sicer, kakor po navadi, pričel prihodnji ponedeljek dne 23. t. m.

(„Dom in Svet“), novi zabavno-poučni list, je izšel. Obsek prve številke je ta-le: 1. Naročilo (uvodna pesem). 2. Lepi dol. (Povest. Spisal J. L.). 3. Iz burkaste preteklosti Mihe Gorenjskega. (Spisal Tine Brdnik.) 4. Brat Pavel. (Narodna pripovedka iz turških bojev. A. H.). 5. Izgovarjanje končnice opisovalnega deležnika. (Raziskavanje, ali naj se izgovarja „delav“ ali „dela?“) 6. Kratkovidnost. (Zdravstveni ali higijenski nasveti za obranjenje dobrega vida.) 7. Slovstvo (slovensko in hrvatsko). 8. Raznoterosti. — Iz tega pregleda se vidi, da bode list mnogostransk in zanimiv. Kolikor smo mogli iz čitanja spoznati, namenjen je list srednješolcem, umel ga bode tudi vsak splošno omikan Slovenec, ker je lahkomnevno pisan. Oblika je priprosta pa lična, papir kaj lep. Upati smemo, da bodo blagohoteči narodnjaki obiloštevilno naročevali se: kajti le tako bi možno bilo, izdajatelju podajati kaj vrlega. Naročnina je namreč zelo nizka: za celo leto 1 gld. 60 kr., za pol leta 80 kr. Bog daj, da bi mogel med odraslo mladino, za katero je pisan, donášati obilo sadu!

(Na vsenčilnici v Inomestu) je bil 17. t. m. promoviran doktorjem zdravilstva bivši sekundarij v tukajšnji deželni bolnici, g. Flanderka.

(Župana in podžupana) volili so 16. t. m. v Ptui. Izid volitev nam še ni znan.

(V Celji) obsodilo je 20. t. m. okrožno sodišče bivšega ravnatelja okrajne posojilnice v Kozjem, K. Suppanza, zaradi izneverjenja na tri leta hude ječe, poostrene s postom vsak mesec.

(Umrli) je v Trstu predzadnji četrtek g. Ivan Lavrič, c. k. preglednik nam. računskega oddelka. Rodil se je v Smledniku na Kranjskem in je bil zanesljiv rodoljub. Naj v miru počiva! — Isti dan je umrl v najlepši dobi v Podgorji ob isterski železnici duhovnik, č. g. Janez Slapar. Pokojnik je bil doma iz Kamnika. R. I. P.!

(Koroški deželni zbor) naročil je deželnemu odboru, naj skrbi za ustanovitev državne šole za rokodelce v Celovci. Dežela bi takej šoli dajala vsako leto po 1500 gold. podpore. Ko bi se šola že leta 1888/89 odprla, je deželni odbor ob enem pooblaščen podpora za leto 1888 v znesku 1500 gold. iz deželne blagajnice odšteti.

(Ključ od Einspielerjeve krste) prejel je od sorodnikov v spomin na ranjega gospod Vekoslav Legat, poslovodja Mohorjeve tiskarne.

(Nesreča na vrbskem jezeru) tudi po zimi redko praznuje. Vsako zimo zmanjka temu ali onemu ledu pod nogami in jezero ga pogoltne. V nedeljo 15. t. m. je šel vogljanski kovač, ondašnji domačin iz Porečja k Materi božji na jezeru. V sredi jezera pride do dva metra širokega presledka, ki je bil z jako tankim ledom pokrit. Ondi se je kovač vdrl. Ker je bil mož močan, pomagal si je na vso moč, da bi se rešil, ter je klical na pomoč. Vpitje sliši dr. pl. F. ter hiti sam v največji nevarnosti po ledu na mesto, od koder se je slišalo vpitje. Doktor je imel na veliko srečo vrv pri sebi, s kakeršnimi se drsalci na vrbskem jezeru navadno preskrbje. Tako vrv vrgel je doktor kovaču že prav v skrajnem času ter ga je izvelkel iz vode.

(Pošto okrali) so med Reko in Bakrom za 5760 gold. Tatvine sokriv je neki tudi jeden poštnih uradnikov.

Telegrami.

Petrograd, 21. januarija. Vrednik listu „Novoje Vremnja“ Feodorov obsojen je zaradi obrekovanja nemškega vojaškega pribočnika Vilema-a na globo 150 rubljev in v zapor na šest tednov.

Bukarešt, 21. januarija. Vest, da se vrše mej Vatikanom in Rumunijo dogovori zaradi konkordata, je neosnova.

Rim, 20. januarija. Veleposlaniški svetnik v Parizu, baron Ressimann, poklican je semkaj zaradi florenške zadeve.

Belgrad, 20. jan. Kralj je sprejel člane kr. akademije, umetnike in ved in corpore ter obljubil, da bo vsako leto daroval iz lastnih sredstev 10.000 frankov za akademične namene.

Izdajatelj: Jožef Jerič.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje		Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
		opazovanja	srakomera v mm	toplomera po Celziju		
20.	7. u. zjut.	747.45	—17.0	sl. szap.	megla	0.00
	2. u. pop.	744.06	—8.8	"	jasno	"
	9. u. zveč.	744.86	—13.0	"	"	"

Zjutraj megla, potem jasno in mrzlo. Srednja temperatura — 12.9° C, za 10.9° pod normalom.

Dunajska borza.

(Telegrafsko poročilo.)

21. januarija.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	78 gl. 60 kr.
Sreberna " 5% " 100 " 16% "	80 " 60 "
4% avstr. zlata renta, davka prosta	110 " 10 "
Papirna renta, davka prosta	93 " 20 "
Akcije avstr.-ogerske banke	869 " "
Kreditne akcije	270 " 25 "
London	126 " 75 "
Srebro	— " — "
Francoski napoleond.	10 " 25 "
Cesarski cekini	5 " 97 "
Nemške marke	62 " 20 "

III. izkaz

darov, došlih za praznovanje zlate maše sv. Očeta papeža Leona XIII.:

Gosp. c. k. vladni svetnik, prof. Al. Valenta	5 gl. — kr.
" N. Trdina	2 " — "
" Neimenovan „Hauptman“	10 " — "
" Jožef Ožura, župan in posestnik v Osilnici	10 " — "
Skupaj	27 gl. — kr.

Zahvala.

Za sočutje, katero se mi je tako obilno skazalo o smrti in o pogrebu moje ljubljene, nepozabljive matere

Franciške Križnar,

izrekam vsem pristožno zahvalo.

V LJUBLJANI 21. januarija 1888.

Friderik Križnar,
kanonik in stolni župnik.

(1)

Priznanje in priporočilo!

Podpisano župnijsko predstojništvo častno priznava in potrjuje, da urarski mojster, spoštovani

Gregor Troha

iz Javorjev nad Poljanami (pri Škofji Loki)

prav spretno, lično in pošteno v svojo stroko spadajoča dela opravlja, ter ga tem potom vsem cerkvenim predstojništvom dostojno priporoča

Župnijsko predstojništvo v Dražgošah na Gorenjskem,

(3) dne 15. januarija 1888.

Teodor Slabanja,

srebrar v Gorici, ulica Morelli št. 17,

se priporoča velečastiti duhovščini za izdelovanje cerkvenih potrebščin naj-novejše oblike namreč:

Monštranc, kelihov, ciborijev, svetilnic, svečnikov, itd. itd. po najnižji ceni.

Tudi se pri njem stara cerkvena priprava v ognji pozlati, posrebrni in popravi.

Na blagovoljna vprašanja bode radovoljno odgovarjal.

Posilja vsako blago dobro shranjeno in poštneje prosto. (10)

Prave garantirane

voščene sveče

in

voščene zavitke

priporoča prečast. duhovščini in gospodom trgovcem po najnižji ceni (7)

Oroslav Dolenc,

svečar v Ljubljani.

Odgovorni vrednik: Ignacij Žitnik.

Ustanovljena leta 1847.

Tovarna za pohištvo
J. J. NAGLAS - A

Ljubljana,

Turjaški trg št. 7,

priporoča se za napravo vseh v to stroko spadajočih predmetov, posebno pa

cerkvene, hišne in gostilni-
čarske oprave

po najnižjih cenah. (7)

Cenilniki gratis in franko.

Št. 1227.

Razglas.

V poslednjih 14 dnevih so se osepnice ali kozé, katere že dalje časa razsajajo v Ljubljanski okolici in v mestu, tukaj razširile tako zelo, da je treba proglasiti jih za epidemijo.

Če kdo zbolí s sumnimi znamenji, poklicati je takoj zdravnika in ravnati se natanko po njegovih zapovedih. Bolnika je v posebno sobo dejati in skrbeti je za to, da nihče brez potrebe ne občeje z njim; kjer to ni mogoče, tam je najbolje bolnika oddati v bolnico, kjer je z vsem preskrbljen. Perilo kozavih in njih posteljna oprava ne sme dajati se za očiščenje pericam, kakor po navadi, temveč samo mestnim služabnikom za to postavljenim.

Za prepeljavanje kozavih v bolnico ali drugam posluževati se je le mestnega voza za to določenega, nikakor pa ne družih, zlasti ne sijakarskih voz.

Kedar kak zavav umrél, je smrt takoj oznaniti pri mestnem magistratu, ki bode mrliča v posebnem vozu kakor hitro mogoče prepeljati dal v mrtvašnico. Polaganje mrličev na mrtvaški oder v stanovanjih je prepovedano, prepovedan tudi vsak pogrebni sprevod.

Prestopke teh odredb bode mestni magistrat ostro kaznoval brez prizanašanja; posebno ostro bode kaznovan tisti, kdor ne oznaní gosposki, da je pri njem kdo zbolel na kozáh.

Kot najboljši pripomoček, da človek ne nalezé osepnice, priporočajo zdravniki cepljenje s cepivom od telet. Opozarjati je pa tudi, da je za časa epidemije največ nevarnosti nalesti bolezni tam, kjer se shaja in gnéte veliko ljudi, torej je previdno, po mogočnosti ogibati se taci shajališč.

Mestni magistrat Ljubljanski

(2) 19. dan januarija 1888.

Župan: Grasselli

Brata Eberl,

izdelovalca oljnatih barv, firnežev, lakov in napisov.

Pleskarska obrt za stavbe in meblje.

Ljubljana,

za Franciškansko cerkvijo v g. J. Vilharja hiši št. 4.

priporočata prečast. duhovščini in p. n. občinstvu vse v njiju stroko spadajoče delo in na deželi kot znano rečno fino delo in najnižje cene.

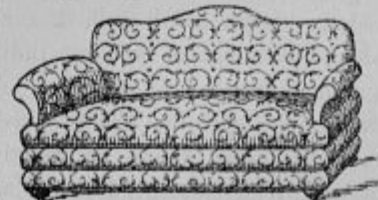
Posebno priporočilne za prekupee so oljnaté barve v ploščevinastih pušicah (Bleichbüchsen) v domačem lanenem oljnatem firneži najfineje naribane in boljše nego vse te vrste v prodajalnah. (18)

Cenike na zahtevanje.

Anton Obreza,

tapecirar in dekoratér

v Ljubljani, Ključarske ulice števil. 3.

priporoča prečast. duhovščini in slavnemu p. n. občinstvu za izvanredno znižano ceno, veljavno le januarija in februarja t. l.: Divane (glej podoba) po 26 in 27 gld. Stole po 8 in 9 gld. Mo-

droce na peresih (Federmatratzen) po 10 gld. Žimnice po 22 gld. in višje. Molilni klečalniki in cerkveni stoli.

Za dobro in pošteno delo se jamči. Naročila z dežele in poprave, kakor tudi vsa v to stroko spadajoča dela se točno in najceneje izvršujejo.

Ceniki s podobami zastoj in franko na zahtevanje. (17)

Tisk „Katoliško Tiskarne“ v Ljubljani.